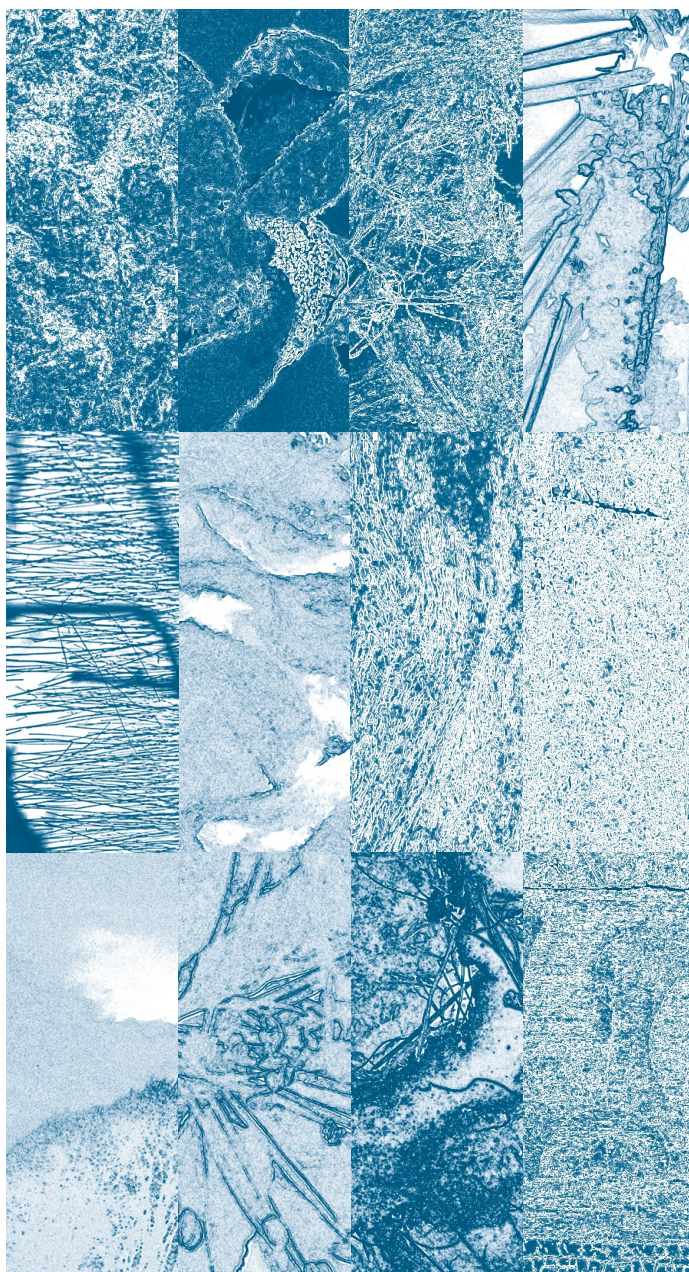

Taškai ant „i“

Etiudai

1.

Sauja vaikystės mėlynių
pabirusių ant kūno
skausmo sauja
sau ją
pasiimu
pasemiu

sauja vandens
tėra
sušluotos veidrodžių šukės
iš kurių dar galėčiau
surinkti ir tavo atspindėtąjį veidą

kol dar gali suturėti
užgniaužti pyktį
sugniaužti vandenį tol
kol užverda

kol atspindžiai ratilais nubanguoja

juose įvairiaspalvės
akvariuminės vaikystės žuvelės
pražuvusios
gupijos

pilvais į dangų
nugarom į dugną

veidrodis atgręžtas į veidrodį
tik daugina tuštumą

tokia karšta buvo
vasara
lydėsi stiklas ir sidabru
nutekėdavo pilnatys

pusė puodelio mėnulio
tokio balto
ką tik nugriebta
plėvele nuo dangaus

o jame plūkuriavo
mėlynės

kad ir kiek skaičiuotum
žvaigždžių
nuolat trūkdavo

vis neužtekdavo

nakties
miego
dangaus

vienatvė tebuvo skaičius
iš kurio nebėra ko atimti.

2.

Močiutę radau visai netoli parduotuvės
stovinčią po klevu – vieninteliu pavėsiu betono mieste –
suglumusią ir susigėdusią kaip vaikas
kuris nepamena kelio namo

užmarštis ją pakrikštijo vardu – Nežinau
ji gyvena mažame butuke numeris – Užkrito tie skaičiukai
gatvėje – Nieko nepamenu
rajone – Dievaži, pamiršau

Kiek jums metų?
– Jau, vaikelį, per daug, nebepanešu
rankose šiugžda maišelis
kregždų

noriu pas mamą ji sako
mamytė tikrai užtars
prieš tėvą imantį žabą
kad laiku neparėjau namo
sako ją siuntė –
nueik Nežinia kur
atnešk Nežinia ką

ar turite vaikų, anūkų, neklausiu
suprantu, ją apleido dukra –

mus visus kada nors juk apleis
pati mylimiausia palaidūnė dukra –
Mnemosinė.

3.

Ką čia veiki?
nežinau
kur tavo namai?
nepamenu
kuo tu vardu?
pamiršau

juk
žmonės pamažu pamiršta kitus
žmonės pamažu pamiršta save
žmonės pamiršta adresus ir draugus
žmonės pamiršta džiaugtis

galiausiai pamiršta
kvėpuoti.

4.

Ši mergaitė serga ir klieči
ji vis prašo pažiūrėti pro langą
kodėl šitaip smarkiai skalija šuo
kodėl žvanga grandinė

atrodo lyg pūga jau įsisiautė
į karališkai baltus rūbus

sako pažiūrėk jau sniego iki langų
prašo pečių pakurti
nes pirkelėje darosi šalta

prašo pakviesti mamą
ji tikrai išvirs jai liepžiedžių arbatos
kurių tiek priskynė abidvi

mama užkels ją ant pečiaus
kur džiūsta mėlynės ir grybai

mėlynių ji paragaus
bet duonos džiovintos nelies
šiukštu kai trėmimai kai karas

nors nėra nei pirkios nei šuns
balsas neina į dangų be to
dabar vasara
nėra jokio pečiaus nei sniego

gal tik ievos užpusto kelius
kasdien keliaujant į slaugą

motinos irgi nėra
gal tik duoną džiovintis vis dar reikėtų
ką ten žinai...

juk kartais net aš
imu kažkaip nepatikliai žvelgti
į baltas sterilas palatos sienas lubas
lovą močiutės veidą

kartais galėčiau prisiekt kad girdžiu
tą šunį skalijantį ir žvanginantį grandinę
pajuntu
tą speigą žiemos
tą liepžiedžių kvapą pirkelėj

pasimetu ir nežinau
kuri iš šitų realybių
atrodo tikresnė.

5.

Kaip kvepia vaikystės liepa
tvankią vasaros dieną

ten visada surandu gaivų pavėsį

dūzgesį bičių kažkur ten aukštai
virš manęs
darbščių tarsi protėvių vėlės

kaip girgžda nematomos virvės
vėjo sūpuoklių

už vėją lengvesnės mintys
voro nuregztas hamakas ir
gaudyklė sapnų

ten sapnuodavau
atmerktomis akimis

net po gaisro kai liepos neliko
kai pieva ataugo
švelni lyg mirusiųjų plaukai

ateinu pasėdėt
nesančios liepos šešėlyje

per vasaros kaitrą

glaudžiu savo veido žievę
prie jos švelnaus
ir šilto liemens.

Išlydėjimas

Padedu krauti būtinus daiktus
atrodytų lyg į kurortą
bet akys juk sako ką kita
ką kita byloja lėti judesiai

lėtai lankstomi baltutėliai rankšluosčiai
padėti į lagamino dugną
po jais atsargiai pakišti keli banknotai
jaučiu kaip virpa tavo rankose tėve
bet mes apsimetam kad viskas
gerai kad taip ir turi būti
į krepšį kraunami daiktai:
dantų šepetėlis ir pastos tūbelė
vienkartiniai skutimosi peiliukai
švarios trumpikės dvi poros kojinių
marškinėliai balti ir mėlyni treningai be juostelių
nedūžtančio stiklo puodelis
dūžtančio gyvenimo vandeniui
mobilusis telefonas
kartais grojantis Mocartą
įkroviklis
gabalėlis levandomis kvepiančio muilo pora šlepečių
tokių minkštų kad vaikstant net nesigirdi žingsnių
chaldas kurį apsigobus tampi nematomas niekam
ritinėlis tualetinio popieriaus
pakelis vienkartinės nosinių
vienkartinės būties
daugkartinis nerimo jausmas

kaip narsiausiajį riterį
Tėvą išlydžiu į kovą

su liga
su mirtim
su savimi

girdžiu kaip cypia seni lagamino ratukai
kaip jis tolsta lygiame stoties horizonte
jau dydžio sulig degtukų dėžute
vėliau virsta mažu taškeliu kuriuos dedam
kai baigiam sakinius eilėraščius
bandom sudėlioti visus taškus ant „i“

kad ir kaip ten nutiktų tebūnie
šio eilėraščio taškas taip ir nepadėtas
suglamžytas kumšty
kaip suodina sniego gniūžtė
jis nurieda po rašomuoju stalu

lyg pradėtas ir nebaigtas kurti
pasaulis.